

บทนำ

สี่ทุ่ม
เอื่อยด!

สี่นสี่ยงเบรก Maybach 62 รถหรูสุดยอดยนตรกรรมจากเยอรมัน ก็จอดนิ่งสนิทเทียบไปกับฟุตบอลหน้า The NASA KIL. หนึ่งในไนต์คลับ สุดหรูแห่งเมืองใหญ่ที่มีผู้คนพลุกพล่าน ทว่านักท่องราตรีหลายคนพากัน เลี่ยงไม่ใช้บริการของที่นี่ เพราะพวกเขารับรู้ได้ถึงอันตรายที่ซ่อนอยู่

พนักงานรับรถร่างยักษ์วิ่งเหยาะๆ มาที่เบาะหลังของรถหรู จากนั้น ก็เปิดประตูให้อย่างนอบน้อม ก่อนที่รองเท้าหนังสีดำเป็นมันของคนข้างใน จะค่อยๆ ก้าวลงมาเหยียบพื้นฟุตบอลแล้วทรงตัวยืนขึ้นเต็มความสูงด้วย ท่าทางของผู้มีอิทธิพล

ใบหน้าของหนุ่มเจ้าเสน่ห์ปรากฏท่าทายเป็นทุกข์สยดสยอง เขามีใบหน้าที่ หล่อสุ่ม บ่งบอกถึงความจริงจังกับชีวิตได้เป็นอย่างดี ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน แลดูดูดีนั่นแสดงถึงนิสัยของเขาที่เป็นคนเด็ดขาดและชื่นชอบกับความเสียงทุกรูปแบบ จมูกของเขาโด่งได้รูปปรับกับริมฝีปากเรียวบางที่ดู

เยอหยิ่งยามที่เอื้อนเอ่ย

"ตระกูลแอดคเนอร์อยู่ไหน"

"รออยู่ข้างในครับ" พนักงานขับรถตอบอย่างนอบน้อม

หนุ่มเจ้าเสน่ห์พยักหน้าคิดหนึ่งเป็นเชิงรับรู้ก่อนจะเดินผลไป โดยมีเหล่าลูกน้องคนสนิทในชุดสูทสีดำอีกสองคนเดินตามเข้าไปเป็นบอดีการ์ด ซ้ำยชวา

พนักงานที่คอยเปิดประตูรถค่อยผ่อนลมหายใจยาวออกมาด้วยความโล่งอก แล้วจึงปิดประตูของรถคันหรืออย่างเบามือพลางคิดในใจ...ไม่รู้ว่าป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่คนตงงานอย่างเขาได้มาทำงานในไนต์คลับแห่งนี้ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าผู้ที่เข้ามาใช้บริการมักเป็นผู้ที่มีอิทธิพลกว้างขวางทำธุรกิจผิดกฎหมาย องค์กรใต้ดิน หรือใครก็ตามที่คิดอยากจะมาเจรจาธุรกิจกับกลุ่มคนพวกนี้ แต่เขาไม่คิดเลยว่าจะได้มาเจอกับบุตรชายคนโตของตระกูลเฮนนี่ในค่ำคืนนี้ เพราะถึงคุณเรย์โนลด์จะมีอิทธิพลกว้างขวางขนาดไหน แต่เป็นที่รู้จักกันว่าคุณเรย์โนลด์เกลียดสิ่งผิดกฎหมายเหนือสิ่งอื่นใด หรือว่าข่าวลือถึงสาเหตุการมาปรากฏตัวของเขา ณ ที่แห่งนี้จะเป็นจริง...เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงที่ชื่อนาเดีย

ภายในไนต์คลับ

"ยินดีจริงๆ ที่นายมาพบฉันได้" เสียงแหบห้าวดังขึ้นเมื่อร่างสูงเจ้าเสน่ห์เดินไปถึงที่นั่นจีไอพี อันเป็นจุดนัดหมายในการเจรจาของค่ำคืนนี้

ทว่าหนุ่มหล่อกลับยื่นมองอีกฝ่ายหนึ่งด้วยสายตาที่ไม่มีใครอ่านออกจนกระทั่งเจ้าของเสียงแหบห้าวพูดขึ้นอีกครั้ง

"นั่งสิเรย์ นายจะยื่นทำตัวเห็นห่างไปทำไม คนกันเองแท้ๆ อีกอย่างการเจรจาครั้งนี้ยังต้องดำเนินไปอีกไกล เพราะงั้นนายมานั่งใกล้ๆ ฉันนี้สิเพื่อนรัก"

"แกก็รู้ว่าฉันไม่เจรจาธุรกิจกับแกและตระกูลแอดคเนอร์ทุกคน เพราะฉะนั้นคืนนาเดียมา" ชายหนุ่มพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลางยื่นนั่งอยู่นอกกลุ่มที่มีไม่ต่ำกว่าห้าคนของใจโดวิด แอดคเนอร์ ชายหน้าเหลี่ยมแห่งตระกูล

ใหญ่ที่ทำธุรกิจผิดกฎหมายทุกรูปแบบ รวมถึงขึ้นขอขบการแผ่ขยายอิทธิพล
ของตระกูลตัวเองเป็นที่สุด

"ไม่เอาหน้าเรย์ ตระกูลเฮนนี่ของแกกับตระกูลแอดเนอร์ของฉันควร
จะปรองดองกันได้แล้ว ลืมความบาดหมางในอดีตเสียเถอะเพื่อน ธุรกิจที่
ฉันเสนอแกไปนั้นมันน่าสนใจและสามารถทำกำไรให้กับพวกเราได้
อย่างมหาศาลถ้าเราสองตระกูลมาร่วมมือกันอีกครั้ง"

ได้ยินแบบนั้น เรย์จึงเริ่มขยับตัวโดยการเอาสองมือล้วงเข้าไปใน
กระเป๋ากางเกงแล้วแสะยะยิ้มเยาะเหมือนว่าคำพูดของโจโดวิกน่าขำเสีย
เต็มประดา ในขณะที่คนของโจโดวิกกระชับปืนในมือแน่นในท่าเตรียม
พร้อมที่จะลั่นไกด้วยความระแวงว่าบุตรชายคนโตของตระกูลเฮนนี่จะ
ทำร้ายหัวหน้าของพวกเขา ทว่าเรย์เพียงพุดขำๆ โดยไม่มีท่าทีคุกคาม

"เรื่องความบาดหมางในอดีตที่ต้นตระกูลแอดเนอร์ทรมศหักหลัง
ต้นตระกูลเฮนนี่ของฉันนะ ฉันไม่ได้สนใจนักหรอก เรื่องมันก็ผ่านมานาน
มากแล้ว แต่เหตุผลที่ฉันไม่อยากเจรจาธุรกิจกับแกเป็นเพราะฉันไม่ชอบ
ธุรกิจผิดกฎหมายที่ตระกูลของแกทำอยู่"

"แต่ต้นตระกูลของพวกเราเคยทำธุรกิจแบบนี้ร่วมกันมา"

"นั่นมันนานมาแล้วโจโดวิก ตั้งแต่ที่ต้นตระกูลของแกหักหลังพวกเรา
พวกเราก็ไม่หันกลับไปทำธุรกิจแบบนี้อีก จนมาถึงรุ่นที่ฉันปกครองอยู่
ตอนนี้ ซึ่งแน่นอนว่าฉันจะไม่ทำ"

"แกโง่งหรือเปล่าเรย์ แกก็รู้ว่า..." ยังไม่ทันที่โจโดวิกจะพุดจบ เรย์
ก็พุดขัดขึ้นเสียงเข้ม

"นาเดียอยู่ที่ไหน"

โจโดวิกเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง "ให้ตายสิเรย์ ฉันลืมนะที่แกมาที่นี่ไม่ใช่
เพราะฉันส่งบัตรเชิญไปให้ แต่เป็นเพราะฉันเขียนในบัตรเชิญเพิ่มลงไป
ว่าคู่ชาวมแดงของแกอยู่กับฉัน หึๆ"

เรย์มองโจโดวิกที่หัวเราะเยาะเหยียดด้วยใบหน้านิ่งสงบ แต่คงไว้ซึ่ง
ความระแวงระวังเช่นเคย ในขณะที่บอดี้การ์ดของเรย์ทั้งสองคนเริ่มขยับ
มือเข้าใกล้ปืนพกที่ซ่อนอยู่ในเสื้อสูทอย่างแผ่วเบา

กรีก!

แต่ไม่ทันที่ปิ่นพอกจะถูกนำออกมาจากเสื้อสูทของบอดีการ์ดเรย์ ชายหนุ่มทั้งสามก็ตกอยู่ในวงล้อมของปิ่นห้ากระบอกในมือลูกน้องของโจโดวิดที่ถูกชักออกมาด้วยความรวดเร็ว

"บอกพรรคพวกของแกให้เอามือออกห่างปิ่นของพวกเราจะดีกว่านะเรย์ ฉันไม่อยากเสียว่าที่หุ้นส่วนสำคัญไปโดยไม่จำเป็นวะ" โจโดวิดพูดยิ้มๆ "แกชะล่าใจเกินไปหน่อยนะถึงได้พาลูกน้องมาแค่สองคน หรือไม่แกก็ดูถูกว่าฉันไม่มีน้ำยา แกถึงไม่กลัวอะไรฉันเลย"

"ถ้าเป็นอย่างนั้น แกก็คงกลัวฉันสินะ ถึงพาลูกน้องมาตั้งห้าคน"

คำพูดของเรย์ทำให้โจโดวิดถึงกับชะงักแก้วในมือที่กำลังจะยกขึ้นดื่ม เพราะหนุ่มเจ้าเสน่ห์คนนี้พูดแทงใจดำของเขาเข้าอย่างแรง

"ทำปากดีไปก็ไม่ช่วยอะไรให้ดีขึ้นมาได้หรอก"

"นาเดียอยู่ที่ไหน" เขาถามซ้ำ

"แหม รู้สึกจะหลงจริงนะแม่คู่ขามแดงของแกคนนี้ อิม แต่ก็นำหลงอยู่หรอก หล่อนออกจะสวยเซ็กซี่เข้ายวนขนาดนั้น ฉันเองยังชอบเลย หึๆ"

ดวงตาแข็งกร้าวของเรย์มองโจโดวิดเหม็งเมื่อได้ยินแบบนี้ แต่ก่อนที่เขาจะได้พูดอะไรอีก ร่างเข้ายวนที่กำลังเป็นที่กล่าวขวัญถึงก็ค่อยๆ เดินเยื้องย่างออกมาจากกลุ่มคนที่กำลังวาดลีลาท่าเต้นอยู่กลางฟลอร์

"มาซ่านะเรย์" สาวผมแดงเอ่ยทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มในขณะที่เดินเฉียดเข้ามาใกล้ชายหนุ่ม

"นาเดีย"

"คุยอะไรกันอยู่คะ" เธอไม่สนใจเรย์ แต่กลับเข้าไปนั่งบนตักของโจโดวิดด้วยที่ท่าสนิทชิดเชื้อ แถมยังวาดวงแขนโอบรอบต้นคอของหนุ่มหน้าเหลี่ยมไว้ด้วยลีลาอ่อนแรง

"เจราจธุรกิจกันอยู่นะจ๊ะ" โจโดวิดพูดยิ้มๆ แล้วโอบกอดสาวผมแดงไว้หลวมๆ ในขณะที่เรย์ยืนมองการกระทำของคนทั้งคู่ด้วยอาการนิ่งสงบ ไม่สนใจแม้สายตาเหยียหยันที่โจโดวิดจงใจส่งมาให้เขา

"เรามีแขกนะนาเดีย ส้ารวมหน่อย" โจโดวิดพูดเย้ยเรย์ซ้ำๆ

piano

"อู๋ตาย จริงด้วย ฉันขอโทษนะคะ" หญิงสาวทำท่าตกใจได้อย่าง
แนบเนียน

"ถึงเวลาหรือยังที่เราจะเปิดการเจรจากันอย่างเต็มรูปแบบเสียที"
ใจโตวิคถาม

"ฉันก็คิดอย่างนั้น" ใบหน้าหล่อพยับขึ้นลงซ้ำๆ

"ดีมาก" ใจโตวิคยิ้มกว้างอย่างพอใจ ก่อนที่รอยยิ้มของเขาจะกระตุก
เมื่อได้ยินเสียงข่มขู่ของเรย์ประกาศดังก้อง

"ได้เวลาเปิดศึกเต็มรูปแบบเสียที!"

1

เจ้าหญิงบนหอคอยแห่งความเหงา

ณ บ้านหลังใหญ่ของตระกูลแฮทธาเวย์

"คุณหนูคะ โทรศัพท์จากคุณผู้หญิงคะ" เสียงเรียกของสาวใช้ข้างตัว
ทำให้หญิงสาวซึ่งกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะอาหารพับหนังสือพิมพ์
และวางมันลงบนโต๊ะ จากนั้นจึงเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์บ้านแบบไร้สาย
มาจากสาวใช้

"ขบใจ"

สาวใช้โค้งหัวให้นิดหนึ่งแล้วจึงเดินกลับไปทำงานบ้านต่อ

"สวัสดีค่ะคุณแม่" หญิงสาวรอกเสียงลงไปในสายด้วยใบหน้า
เรียบเฉยเช่นเคย

(เป็นยังไงบ้างลูกสาวตัวน้อยของคุณแม่)

"สบายดีค่ะ แล้วคุณพ่อกับคุณแม่สบายดีมั๊ยคะ"

(สบายดีค่ะ)

"เมื่อไหร่จะกลับบ้านคะ"

(อ้อ ลูกรัก หนูก็รู้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่ทำงานทั้งเจ็ดวัน แล้วจะเอา
เวลาที่ไหนกลับไปล่ะจ๊ะ แม้ว่าพวกเราจะอยากกลับไปหาหนูมากขนาดไหน
แต่ภาระและหน้าที่การงานก็ต้องสำคัญที่สุด หนูต้องเข้าใจพวกเรานะจ๊ะ)

"คะ" เธอบอกด้วยเสียงเหงงๆ ก่อนพูดต่อ "หนูเข้าใจดีค่ะว่าคุณพ่อ กับคุณแม่ทำงานหนักแค่ไหน"

(โอ้ อย่าทำเสียงอย่างนั้นสิจ๊ะลูกสาวตัวน้อยของคุณแม่ โอเคๆ เอาแบบนี้ดีกว่า เดี่ยวคุณแม่จะซื้อกระเป๋าหิ้วสวยๆ วัตตองให้เป็นของขวัญ ปลอบใจก็แล้วกันนะจ๊ะ คอลเล็กชั้นใหม่กำลังมาแรงด้วยละ ถ้าหนูเห็นมันต้องชอบแน่ๆ)

"ขอบคุณค่ะคุณแม่" หญิงสาวตอบเสียงเบาพรางคิดถึงกระเป๋าแบรนด์ดังๆ เกือบห้าสิบใบที่แม่ของเธอซื้อแล้วส่งมาให้จากทั่วทุกมุมโลก ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

(แล้วนี่เงินที่คุณแม่ให้ไว้ใช้หมดหรือยังจ๊ะลูกรัก)

"ยังหรรอกะคุณแม่ ก็คุณพ่อเพิ่งโอนเข้าบัญชีให้หนูเมื่อต้นเดือนนี้เอง และนี่ก็เพิ่งผ่านต้นเดือนมาได้แค่วันนี้นะคะ"

(นั่นมันเงินส่วนของคุณพ่อเขา แต่เงินนี้เป็นส่วนที่คุณแม่จะให้หนูเป็นพิเศษจ๊ะ)

"เนื่องในโอกาสอะไรคะ"

(เพื่อให้หนูร่ำรวยขึ้นไงจ๊ะ)

"..." เธออึ้งไปเมื่อได้ยิน

(มายเดียร์ เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะลูกรัก ทำไมไม่เงียบไปละ)

"เออ เปล่าคะ แล้วนี่คุณพ่อไปไหนเสียละคะ ทำไมหนูไม่ได้ยินเสียงของคุณพ่อเลย" เธอรีบเปลี่ยนเรื่องคุยเมื่อรู้สึกถึงความไม่พอใจของตัวเอง ยามเมื่อคิดว่าความร่ำรวยของเธอถูกตีค่าเป็นตัวเงิน

(อยู่ในห้องประชุมนะลูก อึยตาย เดี่ยวคุณแม่ต้องวางสายแล้วนะจ๊ะ ลูกรัก คุณพ่อกับคุณแม่รักหนูนะจ๊ะ)

"หนูก็รักคุณพ่อกับคุณแม่คะ"

ติด

ปลายสายถูกตัดสัญญาณลงเป็นที่เรียบร้อย แต่ควีนกลับถือโทรศัพท์ค้างไว้อย่างเดิม ความเหงาเข้ามาแทนที่ความสุขเล็กๆ เมื่อครู่ เธอไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย ที่จริงเธอไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่าความรักและ

ความอบอุ่นในครอบครัวเหมือนอย่างคนอื่นเขา เธออยากให้คุณพ่อกับคุณแม่แม่มากมายอยู่กับเธอ ไม่ใช่เงินก้อนโตที่พวกท่านส่งมาให้ในแต่ละเดือนผ่านทางบัญชีธนาคาร เมื่อความรักในครอบครัวไม่เคยอยู่ใกล้ซิด เธอเลยพยายามไขว่คว้าหาความรักจากชายหนุ่มที่เธอคิดว่าเขาแสนดีถึงสองคน แต่สุดท้ายสิ่งที่เธอได้กลับคืนมาคือความเจ็บปวด และความเหงาที่มากกว่าเดิม

เพราะแบบนี้ ในเมื่อไม่มีใครรักเธอ ไม่มีใครเป็นห่วงเธอจริง เธอก็ขอใช้ชีวิตตามใจตัวเองจนถึงขีดสุดไปเลยก็แล้วกัน

"ใครอยู่แถวนี้บ้าง สั่งคนให้เอารถออก ฉันจะไปข้างนอก!"

The NASA KIL.

"อย่าเข้าไปเลยครับคุณหนู" เสียงคนขับรถวัยกลางคนร้องขอคุณหนู แล่นสวยของเขาด้านหลังหน้าต่างโคลบ

"ทำไม" คิวินหันมาถามด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ที่นี่ไม่เหมาะกับคุณหนูนะครับ มันเป็นหน้าต่างโคลบต้องห้าม"

"แล้วไง"

"แล้วก็อันตรายมากนะครับ"

"มีอะไรอีกมั๊ยที่นายอยากจะบอก"

"ผม..." คนขับรถเริ่มพูดไม่ออกเมื่อเห็นใบหน้าเย็นชาของผู้หญิงตรงหน้าที่ยังบอกว่าคำพูดของเขาไม่มีน้ำหนักพอให้เธอเชื่อได้เลย พลังอดคิดไม่ได้ว่าเวลานี้ถึงพอกับแม่ของเธอมาเยือนพูดห้ามปรามอยู่ตรงหน้า เธอก็คงฟังด้วยความสงบนิ่งแล้วหมุนตัวเดินเข้าประตูหน้าต่างโคลบไปด้วยความดีใจอันอยู่ดี

"กลับไปได้แล้ว"

"แล้วคุณหนูล่ะครับ" คนขับรถรีบถามเมื่อเห็นคิวินทำท่าจะเดินเข้าไป

"ฉันจะกลับเอง"

"ไม่ได้นะครับ หากคุณพอกับคุณแม่ของหนูทราบเข้า พวกท่านต้องไล่ผมออกจากการแน่ โทษฐานที่ปล่อยให้ลูกสาวที่พวกท่านรักที่สุดอยู่

ในอันตราย"

หญิงสาวยิ้มเหยียด "จั้นเหรอ"

"คุณหนู"

"อย่าห่วงไปเลย ไม่มีใครสนใจฉันมานานแล้วล่ะ" พุดจบ ควินก็เดินเข้าไปในเน็ตคลับด้วยสีหน้าเรียบเฉยเช่นเคย คงมีแต่แววตาของเธอเท่านั้นที่ดูแสดงออกถึงความเจ็บเหงาและเดียวดายได้เป็นอย่างดี

คนขับรถวัยกลางคนถอนหายใจยาว ก่อนสอดตัวเข้าไปในรถอีกครั้ง แล้วขับออกไปด้วยความหนักใจแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ดีไปกว่านี้

เมื่อก่อนคุณหนูของเขาคือหญิงที่ซื่อๆและหัวอ่อน แต่พอเธอเริ่มมีความรัก เธอก็กลายเป็นผู้หญิงดื้อดึงที่อยากจะเอาชนะหัวใจของคนที่เขา รัก จนกระทั่งตอนนี้เธอกลายเป็นหญิงสาวผู้แสนเย็นชาอย่างน่าใจหาย เพราะอดีตทุกอย่างที่ไม่เคยสมหวังของเธอ ความเจ็บเหงาอ้างว้างที่รายรอบ และครอบครัวที่ไม่เคยให้ความอบอุ่นกับเธออย่างที่ควรจะเป็น อย่างนี้แล้ว ใครหน้าไหนจะช่วยเธอได้

ก็...

ทางเดินมืดๆ ทำให้หญิงสาวเริ่มนึกกลัวขึ้นมานิดหนึ่งจนต้องหยุดเดิน แล้วยิ่งแสงไฟสีส้มสองข้างทางที่ให้แสงสว่างเพียงสลัวยิ่งทำให้ทางเดินนั้นเหมือนกับว่าทอดยาวไปไกลไม่มีจุดสิ้นสุด ทั้งที่บานประตูใหญ่อยู่ไม่ไกลจากตรงที่เธอยืนอยู่ แต่คืออย่างหนึ่งที่เธอไม่ได้เดินมาตามทางคนเดียว ข้างหน้าของเธอยังมีชายร่างยักษ์ที่เป็นพนักงานของที่นี่เดินนำ แต่ไม่รู้ว่าเธอจะวางใจเขาได้หรือเปล่า เพราะจากสายตาก็สามารถมองมาที่เธอบ่อยครั้ง ทำให้หญิงสาวต้องเว้นระยะห่างจากเขามากพอสมควรเพื่อความอุ่นใจ

"มาครั้งแรกใช่ไหม" เสียงของชายร่างยักษ์ที่อยู่ ก็ดังขึ้นทำให้เธอแอบตกใจ แต่ยังคงโบหน้าเฉยชาได้อย่างไม่มีหลุดแล้วทำที่เดินต่อ

"อืม"

"คิดยังไงถึงมาที่นี่" เขาถาม

piano

"ว่าง" เธอตอบแบบแบนๆ

"หึๆ ที่อื่นมีตั้งเยอะไม่ไป ดันมาที่นี่" เขาพูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง
กึก!

แล้วอูๆ ชายร่างยักษ์ก็หยุดเดินกะทันหัน ทำให้ควีนที่ระวางตัวอยู่
ก่อนแล้วรีบหยุดเท้าของตัวเองไว้อย่างไว ก่อนก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวเพื่อ
เตรียมพร้อมกับทุกสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น

"มีคนรู้จักอยู่ข้างในหรือเปล่า" เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากหนาที่กำลัง
แห้งผากก่อนถามย้ำ "มีมั๊ย"

"ถามทำไม"

ชายร่างยักษ์ซ่อนยิ้มภูมิใจเมื่อได้ยินคำตอบที่แสนห้วน มันทำให้เขา
มั่นใจว่าสาวสวยไม่มีคนรู้จักอยู่ในไนต์คลับแห่งนี้ เพราะนั่นหมายถึงเธอ
เป็นแค่นักท่องเที่ยวที่พลัดถิ่น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้มีอิทธิพลที่มาเจรจา
ธุรกิจที่นี่ คงเป็นการง่ายหากเขาจะทำความรู้จักเธอให้มากกว่านี้ โทษฐาน
ที่ความสวยของเธอเตะตาเขาเข้าอย่างจังตั้งแต่มองเห็นร่างบางก้าวลงมา
จากรถเบนซ์คันหรู

"แคทธารีนใช้มั๊ย ฉันได้ยินเธอแจ้งชื่อไว้กับพนักงานหน้าประตูแบบนี้"

ชายร่างยักษ์ค่อยๆ หันมาพร้อมรอยยิ้มแปลกๆ

"ทำไมไม่เดินต่อ" ควีนแข็งใจถาม

"หยุดคุยกันก่อนสิ"

"ต้องการอะไร"

"ฉันแค่อยากรู้จักเธอ"

"นายก็รู้จักชื่อของฉันแล้วนั่นไง"

"ฉันอยากรู้จักเธอให้มากกว่านี้"

"ถ้านายทำตัวหยาบคายกับฉัน ฉันจะเข้าไปพบผู้จัดการร้านเพื่อให้
นายออก" ได้ยินควีนพูดแบบนี้ ทำให้ชายร่างยักษ์หัวเราะร่วน

"ฮะๆๆ เธอไม่รู้จักที่นี่จริงๆ ด้วย หึๆ ไม่รู้เธอว่าไนต์คลับแห่งนี้
ไม่เหมือนที่อื่น ที่นี่บูชาเงินของผู้มีอิทธิพลมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีปัญญา
จ่ายแค่ค่าเปิดขวดไปคืนๆ หนึ่ง"

"..."

"ฉันไม่เคยเจอใครที่สวยถูกใจอย่างเธอมาก่อน บางทีมันอาจจะดีถ้า เราได้ทำความรู้จักกันไว้นะสวน้อย"

"นายทำแบบนี้เสมอเลยรีไรง คุณคามลูกค้าที่นายถูกใจนะ" ควินถาม เพราะต้องการช่วงเวลาให้มีคนผ่านมาทางนี้ เผื่อบางทีเธออาจจะรอด

"หึๆ ปกติแล้วนักท่องเที่ยพลัดถิ่นอย่างเธออะ นานๆ ถึงจะหลุด เข้ามาที่ เพราะที่นี้เหมือนเป็นสถานที่ต้องห้ามของคนปกติทั่วไป"

ในขณะที่ชายร่างยักษ์พูด เขาก็เดินเข้ามาใกล้ควินขึ้นเรื่อยๆ ส่วนหญิงสาวก็ถอยหลังไปเรื่อยๆ ด้วยท่าทางระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่ง...

แอ็ด~

ประตูบานใหญ่เบื้องหน้าของเธอถูกเปิดออกอย่างช้าๆ ชายร่างยักษ์ ชะงักไปนิดหนึ่งก่อนหมุนตัวกลับแล้วมองตรงไปด้วยสายตาแตกตื่น ควิน มองตามสายตาของชายร่างยักษ์ไปด้วยความโล่งใจ

ร่างสูงของใครคนหนึ่งเดินออกมาจากประตูบานนั้น ใบหน้าของเขา ถูกบดบังด้วยเงาตกกระทบจากแสงสีที่อยู่ภายในไนต์คลับ จนกระทั่ง ชายหนุ่มค่อยๆ ก้าวเดินมาตามทาง ควินจึงได้เห็นใบหน้าหล่อเจ้าเสน่ห์ ที่ดูสุ่มและเยือกเย็น เธอจดจำมันได้เป็นอย่างดี เพราะเขาคือ...

เรย์โนลด์ ไชคอรัป เฮนนี่

CEO ของบริษัท Extra World Company บุตรชายคนโต ทายาทตระกูลเฮนนี่ และที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ เธอจดจำดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูดุตันและเด็ดขาดนั้นได้ดี เพราะเธอเคยเจอเขามาแล้วครั้งหนึ่งในฐานะที่เขาเป็นพี่ชายเพียงคนเดียวของนินิว แฟนสาวของคิน และคินก็คือหนึ่งในกลุ่มคุณชายแบดบอย คนที่ทำให้เธอไม่กล้าไว้ใจในความรักของใครอีก

"คุณเรย์โนลด์" ชายร่างยักษ์เรียกชื่อของเขาด้วยกิริยานอบน้อมที่สุด แตกต่างกับท่าที่เมื่อสักครู่อย่างลิบลิบ

"ค่าเสียหายทั้งหมดส่งบิลไปที่ Extra World Company" เสียงเข้มพูดขึ้นพลางจัดเสื้อสูทให้เข้าที่

"คะ...ครับ"

ควีนมองลอดช่องว่างระหว่างร่างสูงของเรย์กับบานประตูที่ถูกเปิดออกเข้าไปข้างใน เธอเห็นภาพภายในทุกอย่างที่ดูละอะไปหมด ใต้ที่ลัมระเนระนาด เศษแก้วและขวดเครื่องดื่มกระจายไปทั่วบริเวณ อีกทั้งคราบของเครื่องดื่มยังเจ้่งนองไปทั่วพื้น กลุ่มนักท่องราตรีบางส่วนยืนเกาะกลุ่มกันอยู่ด้านหนึ่งและทุกคนต่างมองมาที่เรย์เป็นตาเดียวกัน มีคนอีกกลุ่มหนึ่งนอนระเกะระกะอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ ดูเหมือนพวกเขาถูกจัดการเสียอยู่หมัดโดยมีบอดีการ์ดในเสื้อสูทสีดำสองคนยืนคุมเชิงอยู่

"แต่คำเสียหายที่ทางออกด้านหลังคงต้องส่งบิลไปให้ตระกูลแอดเคนอร์ เพราะใจโตวิคมันเลือกที่จะหนีไปทางนั้นพร้อมด้วยระเบิดควันที่มันปาทิ้งไว้" เรย์บอกอีกครั้งก่อนเลื่อนสายตามองมาที่ควีนเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวว่าเธอมองเขาอยู่ พลังถาม "เราเคยรู้จักกันหรือเปล่า"

ควีนรู้ทันทีว่าเขาจำเธอไม่ได้ แต่ก่อนจะได้ตอบอะไร สายตาของเธอก็เหลือบเห็นภาพเหตุการณ์ภายในห้อง มีใครคนหนึ่งในกลุ่มที่กำลังนอนระเกะระกะอยู่กลางฟลอร์แอบเล็งปืนมาทางที่เรย์ยืนอยู่

"ระวังข้างหลัง!" เสียงของควีนตะโกนขึ้นเตือน พร้อมกับที่เรย์เอียงหลบตามสัญชาตญาณ

ปัง!

ปัง!

กระสุนสองนัดถูกยิงออกจากปลายกระบอกรุ่นปืนในเวลาไล่เลี่ยกัน กระสุนสังหารนัดแรกพุ่งเฉียดแขนเสื้อของเรย์เข้าปะทะหน้าอกของชายร่างยักษ์แล้วทะลุออกไปเจาะเข้าที่หัวไหล่ของหญิงสาวเจ้าของเสียงเตือน และฝังอยู่ในเนื้ออ่อนนั้นอย่างน่าหวาดเสียว

กระสุนนัดที่สองตามมาเพื่อปลิดชีพของมือสังหารที่ลอบยิง ก่อนที่ชายร่างยักษ์จะล้มลงขาดใจตาย ส่วนหญิงสาวคนเดียวที่รับเคราะห์ผละหายหลังแล้วล้มลงกระแทกพื้นอย่างแรง

"เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณเรย์" หนึ่งในบอดีการ์ดวิ่งเข้ามาถามอาการของเจ้านายหนุ่ม

"ไปดูสองคนนั้น" เขาสั่ง
"ครับ" บอดีการ์ดขานรับแล้วเดินก้าวมาทรวัดตัวลงจับชีพจรที่คอของ
ชายร่างยักษ์ก่อนจะเงยหน้าขึ้นบอก "ตายแล้วครับ"
เรย์พยักหน้าก่อนถาม "เธอล่ะ"
บอดีการ์ดหันไปจับชีพจรที่ขอกคอของควีนแล้วเงยหน้ารายงานผล
"เธอยังไม่ตายครับ" ก่อนลุกขึ้นยืนด้วยอาการสงบ
"ดี" เขาบอก "พาเธอไปโรงพยาบาล"
"แล้วพวกที่อยู่ในนั้นล่ะครับ"
"ทิ้งไว้อย่างนั้นแหละ ผู้จัดการในตึกคลับคงมีวิธีจัดการเพราะเรื่อง
แบบนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับที่นี่" เรย์ตอบก่อนเดินผ่านสองร่างที่นอนอยู่
บนพื้นไปโดยไม่สนใจอะไรอีก

2

ฝันร้ายสับสนกับคนอันตราย

พีบ!

เปลวไฟจากไฟแช็กราคาแพงลุกไหม้กระดาดขึ้นน้อยในมือของเรย์
อย่างรวดเร็วหลังจากที่เขาอ่านข้อความซึ่งแฝงรหัสลับอยู่ภายในจนสามารถ
จำมันเข้าไปในหัวได้อย่างแม่นยำ ริมฝีปากมีเส้นห่อหุ้มและยิ้มเหยียดขณะมอง
ดูเปลวไฟที่กำลังเผาไหม้

"ดีอ้าน"

เมื่อเปลวไฟลุกลามเกือบทั่วทั้งแผ่นกระดาด ชายหนุ่มจึงทิ้งมันลง
ไปในถังขยะที่ทำจากโลหะทนไฟ จากนั้นจึงเลื่อนสายตาไปจับจ้องร่างบาง
ที่ยังคงหลับไหลไม่ได้สติอยู่บนเตียง

เปลือกตาที่ปิดสนิทถูกเคลื่อนไหวด้วยดวงตาทนไฟที่กำลังกลอกไป
มาเหมือนหญิงสาวกำลังตกลูกอยู่ในฝันร้ายที่ไม่มีวันสิ้นสุด คิ้วเรียวยาวขมวด
พันกันยุ่งเหยิงในขณะที่เม็ดเหงื่อค่อยๆ ฝุดขึ้นมาตามผิวนิ่งบริเวณ

หน้าผากตลอดจนลำคอเรียวยาวหง

ภาพความฝันอันดำมืดและแว้งคว้างจากจิตใต้สำนึกคอยย้ำเตือน เธออยู่เสมอว่าเธอคือคนเดียวในโลกที่ถูกทอดทิ้ง เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่ไม่เคยมีใครสนใจ ไม่เคยได้รับความรักจากใคร แม้แต่ครอบครัวของเธอเองก็ตาม

นั่นใช้ตัวของเธอหรือเปล่า

หญิงสาวที่กำลังนั่งกอดเข่าอยู่ท่ามกลางความมืดมิดไร้ซึ่งแสงสว่าง ใบหน้าสวดยวบลงบนเข่า มีร่างกายที่สั่นไหวจากแรงสะอื้นคอยอยู่เป็นเพื่อนมานานแสนนาน เธอคนนี่คือคนที่ไม่เหลือใคร...หรือเธอคนนี่คือคนที่ไม่เคยมีใคร

'ขอโทษนะควีน ทุกอย่างมันเป็นแผน ฉันหลอกใช้เธอ หลอกใช้ความรักของเธอเพื่อเพื่อนของฉัน...เท่านั้น'

น้ำเสียงที่แสนเย็นชาของเอดิสัน ผู้ชายที่เป็นรักแรกของเธอพูดออกมาด้วยใบหน้าเมินเฉย เหมือนกับเธอเป็นสิ่งที่ไร้ตัวตน ไร้ความรู้สึก หรือเขาคิดว่าเธอจะไม่เจ็บปวดกับคำพูดของเขาทั้งที่ในความเป็นจริง...เธอกำลังเจ็บเจียนตายเหมือนโดนมีดกรีดซ้ำย่ำรอยแผลเดิมอยู่อย่างนั้น

แต่ก่อนที่หญิงสาวซึ่งกอดเข่าซบหน้าอยู่ท่ามกลางความมืดมิดจะได้ตั้งตัว เสียงของใครสักคนก็ดังขึ้นโอบรอบตัวของเธอแทนที่เสียงของเอดิสัน

'เธอไม่ใช่คนสำคัญของฉันอีกแล้วนะควีน เธอจะไม่มีฉันคอยซบหน้าตาอยู่ตรงนี้อีกแล้ว พอทันที'

ใช่ เธอจำได้ดี นี่คือเสียงของคิน ชายหนุ่มที่รักเธอและคอยอยู่เคียงข้างเสมอไม่ว่าเธอจะทำไม่ดีกับเขาเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงจะอยู่ดูแลเธอ ซบหน้าตาและคอยปลอบใจเธอ

แต่ความอดทนของคนเราก็มักจะมีจุดอึดตัว ก็คงเหมือนกับการรอคอยที่สุดท้ายก็ต้องมีวันสิ้นสุด และวันนั้นก็มาถึงโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว วันที่เธอเสียคินไปเพราะเขารักผู้หญิงอีกคน...นินิว

'ฮึ๊ก ฮึ้อออ'

ร่างบอบบางของควีนสั่นไหวรุนแรงเมื่อเสียงเหล่านั้นจบลง เหลือ

เธอไว้กับความว่างเปล่าที่เจ็บเหงาและสุดแสนจะทรมาน อึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก

ปัง!

อีกครั้งที่มีหนึ่งเสียงเกิดขึ้น แต่ครั้งนี้เป็นเสียงเหมือนอะไรสักอย่างระเบิดอย่างรุนแรง ทำให้ควีนซึ่งกำลังซบหน้าร้องไห้อยู่กับหัวเข่าของตัวเองต้องสะดุ้งตกใจแล้วเงยหน้าเปื้อนน้ำตาขึ้นมองตรงไปยังเบื้องหน้า

เบื้องหน้าของเธอที่เคยเป็นความมืดมิดอันเค็งคว้างกลับถูกแทนที่ด้วยจุดแสงสว่างของอะไรบางอย่าง มันเหมือนสุดปลายทางของอุโมงค์ที่เป็นทางออก ทางออกสู่โลกภายนอกซึ่งเธอไม่ได้เห็นมานานเหลือเกิน

'พาเธอ...'

เสียงของใครนะ เขาจะพูดอะไรต่อ แล้วทำไมเธอไม่ได้ยินล่ะ หรือว่าเขาจะมาพาเธอออกไปจากที่ตรงนี้นั่นแหละ มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่เลย

'ฮีก ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย ฮีอ มาพาฉันออกไปจากที่นี่ทีได้โปรด ฮีอออ'

เฮือก!

เปลือกตาเปิดออกด้วยความรวดเร็ว พร้อมกับที่ดวงตาคู่สวยลุกโพล่งขึ้นด้วยประกายแห่งความหวัง เธอลืมตาตื่นขึ้นมองเพดานห้องท่ามกลางความมืดด้วยความรู้สึกโล่งใจ ในที่สุดฝันร้ายของเธอก็มีทางออกเสียที่ฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนเธอให้ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึกด้วยความเหงาจับใจ แต่เวลานี้เธอกลับตื่นขึ้นจากฝันร้ายด้วยความโล่งใจเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

ทว่าดวงตาสวยยังคงข่มขื่นเพราะน้ำใสที่ไหลรินอย่างต่อเนื่อง เธอรู้สึกเหนื่อยหนักราวกับคนที่เดินทางไกลนับสิบกิโลเมตร แอร์คอนดิชั่นเย็นเฉียบภายในห้องไม่สามารถห้ามเม็ดเหงื่อที่ไหลออกมาตามรูขุมขนจนขึ้นที่นอน

มือข้างหนึ่งของเธอกำชายผ้าห่มแน่นแล้วค่อยๆ หลับตาลงอีกครั้งด้วยหัวใจที่เจ็บร้าวยากเกินจะบรรยาย เพราะเธอรู้ดีว่าถึงแม้ความฝัน

จะจบลง แต่ในความเป็นจริงเธอก็ยังเคັงคว้งคว้างไม่ต่างจากในความฝัน และถึงแม้ว่าในความฝันจะมีปลายอุโมงค์ให้เธอได้เดินออกไป แต่ในความเป็นจริง...ไม่มีใครช่วยเธอได้

"ฝันร้ายเธอ"

เสียงเข้มที่ดังขึ้นทำให้หญิงสาวสะดุ้งลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ แต่แล้วเธอก็ต้องเบ้หน้าด้วยความเจ็บปวดที่หัวใจหลังข้างขวา มันเจ็บอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน จนทำให้ริมฝีปากอวบอ้อมเข้ายวนต้องเผยอขึ้นเพื่อปลดปล่อยเสียงครางออกมาบรรเทาอาการเจ็บปวดนั้น

"โอ๊ย"

"ฉันทำให้เธอตกใจสินะ"

หญิงสาวบนเตียงขมความเจ็บปวดทางร่างกายเอาไว้แล้วหันไปมองที่ต้นเสียง ตรงมุมห้องที่มีเพียงแสงสลัวของโคมไฟสลัม ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาตัวยาว เขานั่งเท้าแขนไปกับพนักวางแขนและกำลังใช้มืออีกข้างหนึ่งหมุนแหวนเงินวงเล็กๆ ที่นิ้วก้อยด้านขวาเล่น ได้ะที่ตั้งอยู่ด้านหน้าของเขานั้นมีกระเป๋าถือของเธอลอยอยู่ด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านหนึ่งคือข้าวของที่เดิมเคยอยู่ภายในกระเป๋าใบนั้นไม่วั้นแม้แต่นามบัตรและบัตรประชาชนซึ่งถือได้ว่าเป็นของส่วนตัวที่ไม่ควรถูกรื้อค้นจนกระทั่งกระจายแบบนี้

"นั่นของของฉัน?" หญิงสาวขมอดคิ้วยุ่งด้วยความแปลกใจ แล้วพยายามเรียบเรียงความทรงจำก่อนหน้าที่เธอจะมาอยู่ที่นี้ซึ่งเธออาจหลงลืมไป

"แคทธารีน แฮททาเวย์" ชายหนุ่มพูดจบก็ลดมือที่กำลังหมุนแหวนลงเพื่อพูดต่อ "ชื่อของเธอใช่ไหม"

"นายกัลดียังไม่มารื้อค้นของของฉัน" เธอตะคอกใส่เขาเสียงเซียว แต่แทนที่ชายหนุ่มจะตอบ เขากลับยกไหล่ไม่แคร์กับท่าทีฉุนเฉียวของเธอเลยสักนิด

"เสียมารยาทที่สุด" เธอกัดฟันว่าเธออย่างเจ็บใจ

"ฉันจำเป็นต้องทำ เพราะฉันเคยมีบทเรียนว่าการไว้ใจใครง่าย ๆ"

ก็อาจถูกหักหลังได้ง่ายๆ เช่นกัน"

"นายมัน..." ยังไม่ทันที่ควินจะพูดต่อจนจบ ชายหนุ่มก็พูดขัดขึ้นก่อน ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"บางทีการสงบนิ่งอาจทำให้เธอปลอดภัยกว่าการพูดจาเร้าอารมณ์ได้ ดีกว่าเป็นไหนๆ นะสาวน้อย โดยเฉพาะฉันเป็นคนที่มีความอดทนต่ำเสีย ด้วยสิ"

"ฮึ" หญิงสาวสะบัดหน้าหนีไปอีกทางและพยายามระงับอารมณ์โกรธ

"เอาเป็นว่าฉันเสียใจที่ทำให้เธอโดนลูกหลง แต่ก็ขอบคุณที่เธอร้องเตือน"

"นายเลยทำกับผู้มีพระคุณด้วยการรื้อค้นของส่วนตัวของเขาเสีย จนกระจุยกระจายแล้วพูดจาคุกคามแบบนี้ใช่หึ ฮึ น่าประทับใจมาก"

เธอยกยิ้มที่มุมปากเมื่อได้ยินคำเสียดสีที่น่าเอ็นดูนั้น ก่อนที่เธอจะพูดไปอีกรื่อง

"พຽ່ນั้เข้าฉันจะให้คนไปส่งเธอที่บ้าน ส่วนตอนนี้เธอก็นอนพักที่โรงพยาบาลนี่ไปก่อนก็แล้วกัน"

หญิงสาวสะบัดหน้าหันกลับมา "แต่ฉันอยากกลับบ้านเดี๋ยวนี"

"รอให้หมอมาตรวจให้แน่ใจก่อนว่าเธอไม่เป็นอะไร แล้วพຽ່ນั้ฉันสัญญาว่าเธอจะได้กลับบ้าน"

"...ฉันไม่อยากให้คนที่บ้านเป็นห่วง" หญิงสาวหลบสายตาแล้วตอบเสียงเบา ด้วยรู้ว่าเหตุผลที่แท้จริงคือเธอไม่อยากจะอยู่กับเขาต่อไปให้นานกว่านี้

"ถ้าเป็นเรื่องนั้นเธอไม่ต้องเป็นห่วง เพราะคนทางบ้านโทรเข้ามือถือของเธอ แล้วฉันก็ออกไปแล้วว่าเธอปลอดภัยดีอยู่กับฉัน"

"อะ...อะไรนะ! นี่นายถือวิสาสะอะไรมารับโทรศัพท์ของฉัน"

"ไม่รู้สิ ก็รับไปแล้ว"

ได้ยินแบบนี้ทำให้ควินยิ้มปากแน่นอย่างไม่พอใจและเริ่มรู้แล้วว่าผู้ชายคนนี้น่าจดจำใช่ย่อย อีกทั้งท่าทางเขาคงกล้าทำเรื่องบ้าบิ่นได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดเป็นแน่ เธอจึงไม่ควรพูดอะไรให้เปลืองน้ำลายและอาจ

เป็นอันตรายต่อตัวเอง คิดได้อย่างนั้นหญิงสาวจึงค่อยๆ ล้มตัวนอนลงไป
อีกครั้งอย่างจำใจ

"เธอยังไม่ได้ถามชื่อของฉัน" ชายหนุ่มพูดต่อเหมือนเพิ่งนึกได้

"นายก็ไม่ได้ถามชื่อของฉันเหมือนกัน แต่ให้ฉันเดานะ...นายคงไม่
อยาการู้ชื่อของคนอื่นแบบปกติหรือใช่ไหม ถึงได้ค้นข่าวของของฉันเสีย
จนกระจายแบบนี้"

"หึๆ ทำทางเธอจะชอบประชดประชัน"

"..."

"ฉันชื่อ..." ยังไม่ทันที่เขาจะได้แนะนำตัวเอง เสียงร่ำคาญใจของควีน
ก็ดังขึ้นก่อน

"ไม่ต้องบอกฉันก็รู้ว่านายชื่อเรย์โนลด์ ไชคอร์ป เฮนเนียร์"

คิ้วหนาของชายหนุ่มเจ้าของชื่อเลิกขึ้นอย่างแปลกใจก่อนส่ายยิ้มช้า

"ไม่ยกรู้ว่าเธอติดตามข่าวของฉันด้วย"

"หลงตัวเองมากเกินไปแล้ว"

"งั้นหรือ"

"ฉันไม่ได้ติดตามข่าวของนายหรือ แต่บังเอิญว่าข่าวของนายดันมา
เข้าหูฉันเอง"

"น่าสนใจดีนี่" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ดวงตาของเขา
ราวโรจน์ขึ้นมาเมื่อพูดต่อ "ไหนลองบอกมาสิ ว่าข่าวของฉันที่บังเอิญไป
เข้าหูของเธอมีอะไรอีกบ้าง"

"นายมีน้องสาวสองคนชื่อโมนากับนิวี และมีว่าที่น้องเขยชื่อ
คิน คาสโนว่าหน้าหวานที่อยู่ในกลุ่มคุณชายแบบบอยที่แสนร้ายกาจนั่น"

"..."

"นายไม่ชอบคินเพราะเขาเจ้าชู้ นายกลัวว่าคินจะหักอกน้องสาวของ
นาย แต่นายก็ทำอะไรไม่ได้จึงได้แต่คอยขจัดใจเวลาเห็นคินอยู่กับน้องสาว
แต่ให้ฉันเดานะว่านายคงหาเวลาเหมาะๆ เชี่ยคินให้ออกไปจากชีวิตของ
นิวีอยู่ใช่ไหม"

"หึๆ เธอรู้ได้ยังไง"

"รู้สิ เพราะผู้หญิงหลายคนที่ยอยากเข้ามาแทนที่ฉันนี่กำลังคิดอย่างเดียวกับนายอยู่ นั่นคือหาเวลาเหมาะๆ เขียนนิวนิให้ออกไปจากชีวิตของฉันเสียให้พ้นๆ ใจล่ะ"

เรย์ค่อยๆ ลุกขึ้นจากโซฟาที่เขา นั่งอยู่ แล้วเดินมาที่เตียงของควีนพร้อมรอยยิ้มดูดุตัน "ฉันหวังว่าเธอคงไม่คิดเหมือนผู้หญิงพวกนั้นหรอกนะ ไม่อย่างนั้นเธอคงโง่มากที่กล้าพูดแบบนี้"

"วางใจเถอะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงใจพวกนั้นหรอก" หญิงสาวสบตากับเรย์ด้วยประกายตาทำทนายเมื่อเขาเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างเตียง

"เธอเป็นใครกันแน่"

"นายจำฉันไม่ได้สินะ"

"เราเคยเจอกันมาก่อนหรือไง"

"เคย" เธอตอบเสียงเบา "ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

